

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy Mgr. Radovana Havelce a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Tomáše Rychlého v právní věci žalobce: **R. H.**, zastoupený Mgr. Tomášem Císařem, advokátem se sídlem Praha 2, Vinohradská 22, proti žalované: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie**, se sídlem Praha 3, Olšanská 2176/2, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 2. 5. 2019, č. j. 2 A 16/2019-29,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

[1] Rozhodnutím Policie ČR, Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odboru cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 13. 6. 2018, č. j. KRPA-220195-22/ČJ-2018-000022, bylo žalobci uloženo správní vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1

zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“) na dobu 1 roku, neboť bylo zjištěno, že žalobce pobýval na území ČR bez platného pobytového oprávnění a bez cestovního dokladu. Současně byla žalobci stanovena doba k vycestování do 30 dnů od nabytí právní moci tohoto rozhodnutí. Odvolání proti tomuto rozhodnutí žalovaná svým rozhodnutím ze dne 4. 3. 2019, č. j. CPR-22993-3/ČJ-2018-930310-V235, zamítla a toto rozhodnutí potvrdila.

[2] Proti rozhodnutí žalované brojil žalobce žalobou u Městského soudu v Praze, který ji rozsudkem ze dne 2. 5. 2019, č. j. 2 A 16/2019-29, zamítl.

[3] Městský soud se především neztotožnil s námitkou porušení § 3 správního řádu. Konstatoval, že z napadeného rozhodnutí je zřejmé, na základě kterých skutečností žalovaná shledala naplnění skutkových podstat rozhodných pro správní vyhoštění dle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Žalovaná si opatřila dostatek podkladů pro své rozhodnutí a jí zjištěný skutkový stav má oporu ve spise; se všemi odvolacími námitkami se přezkoumatelným způsobem vypořádala. K námitce porušení § 2 odst. 1, 3 a 4 a § 50 odst. 3 správního řádu městský soud uvedl, že žalobce nijak neupřesnil, v čem konkrétně tuto vadu spatřuje; k takto obecně formulované námitce proto městský soud pouze podotkl, že tvrzený deficit při přezkumu napadeného rozhodnutí neshledal.

[4] Důvodnou neshledal městský soud ani námitku nedostatečného a nepřezkoumatelného vyhodnocení přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. K tomu odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 2. 2014, č. j. 8 As 109/2013-34, z něhož vyplývá, že správní orgán se nemusí vyjadřovat ke všem 11 kritériím podle § 174a zákona o pobytu cizinců, z jeho rozhodnutí však musí být zřejmé, že ve vztahu ke kritériím relevantním pro daný případ učinil skutková zjištění a posuzoval je. Těmto požadavkům podle městského soudu správní orgán I. stupně dostál, neboť závěr o přiměřenosti dopadů správního vyhoštění opřel o výpověď žalobce, který uvedl, že je zdravý, není rodinným příslušníkem občana EU, nežije s ním ve společné domácnosti, na území ČR se nestará o žádnou osobu, nemá zde k nikomu vyživovací povinnost a k ČR nemá žádné vazby. Na Ukrajině bydlí sám ve vlastním rodinném domě. Žalovaná se pak v napadeném rozhodnutí s tímto závěrem ztotožnila. Ohledně tvrzení, žalobce, týkající se jeho přítelkyně J. S., žalovaná konstatovala, že nejde o trvalý partnerský vztah; sám žalobce v řízení v prvním stupni totiž uvedl, že na území ČR nikoho nemá a bydlí u kamarádů. Ačkoli posléze tvrdil, že se s paní S. zná od roku 2016, přičemž jmenovaná má v úmyslu poskytnout mu bydliště a plánují společnou domácnost a společný život, neučinil od té doby nic pro to, aby s ní zde mohl legálně pobývat. Městský soud aproboval názor žalované, že ačkoli za dobu svého pobytu na území ČR žalobce určitě nějaké vazby navázat musel, nebylo prokázáno, že jsou takové intenzity, aby znemožňovaly uložení správního vyhoštění. Městský soud konstatoval, že oba správní orgány vzaly v potaz všechny žalobcem uváděné skutečnosti, a to včetně tvrzeného vztahu žalobce s jeho družkou. Jejich úvahy vyhodnotil jako dostatečné a přezkoumatelné a plně se s nimi ztotožnil.

[5] Vzhledem k tomu, že v případě žalobce byla naplněna některá ze skutkových podstat podle § 119 zákona o pobytu cizinců a zároveň nebylo shledáno, že by správní

vyhoštění bylo nepřiměřeným zásahem do jeho soukromého a rodinného života, nebyl zde podle městského soudu prostor pro možnost upuštění od správního vyhoštění a uložení povinnosti opustit území podle § 50a zákona o pobytu cizinců.

[6] Městský soud se konečně neztotožnil ani s námitkou, že doba, po kterou žalobci nebude umožněn vstup na území EU, je nepřiměřeně dlouhá. Uvedl, že stanovení doby zákazu vstupu je výsledkem správního uvážení, které podléhá jen omezenému soudnímu přezkumu. Stanovená doba zákazu vstupu přitom není podle názoru městského soudu v dané věci nijak excesivní. Žalobce naplnil celkem dvě skutkové podstaty, pro které je možno uložit cizinci správní vyhoštění, přičemž v případě jedné z nich je možné stanovit dobu zákazu v délce až 5 let. Zákaz pobytu mu byl uložen v dolní polovině zákonného rozpětí při naplnění skutkové podstaty podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Tato doba se nadto nikterak nevymyká rozhodovací praxi správních orgánů, která je městskému soudu známa z jeho úřední činnosti.

[7] Proti tomuto rozsudku podává žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o důvody podle § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“).

[8] Stěžovatel správním orgánům vytýká porušení § 3, potažmo § 2 odst. 3 a 4 správního řádu, neboť nepřihlédly ke specifickým okolnostem jeho případu a nešetřily jeho práva. Rozhodnutí žalované není dostatečně odůvodněno a je nepřezkoumatelné. Dále namítá, že správní vyhoštění je nepřiměřené a nepřipustně zasahuje do jeho soukromého a rodinného života. Zásah do soukromého a rodinného života stěžovatele správní orgány nijak nezkoumaly a přiměřeností tohoto zásahu se blíže nezabývaly. V tomto ohledu je třeba prostý odkaz soudu na absenci práva cizince na pobyt na území ČR odmítnout jako zcela nedostatečné zjištění skutkových okolností relevantních pro rozhodnutí věci. Všechny podstatné skutečnosti přitom byly sděleny skrze zástupce stěžovatele. Jelikož městský soud pochybení správních orgánů nenapravil, přenesl jejich pochybení do svého rozhodnutí.

[9] Stěžovatel v žalobě také namítal, že délka správního vyhoštění je nepřiměřená, nedostatečně odůvodněná a v rozporu se stávající praxí a zásadou legitimního očekávání. Městský soud však svůj závěr, že správní vyhoštění bylo uloženo v přiměřené délce, nijak nevysvětlil.

[10] Městský soud rovněž nedostatečně zdůvodnil své rozhodnutí a nedostatečně zjistil skutkový stav; žalobní námitky pouze rekapituluje, aniž by k nim zaujal přezkoumatelné stanovisko. Nedostál tak povinností vyplývajícím ze soudního řádu správního a z judikatury Nejvyššího správního soudu a Ústavního soudu.

[11] Nelze také souhlasit se závěrem městského soudu, že správní orgán nemohl stěžovateli umožnit dobrovolné vycestování z území uložením povinnosti opustit území ČR. Uložení správního vyhoštění není obligatorní; pokud by takovým postupem bylo nepřiměřeně zasaženo do soukromého a rodinného života cizince, vydá se rozhodnutí o povinnosti opustit území.

[12] Žalovaná se ke kasační stížnosti nevyjádřila.

[13] Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 věta před středníkem s. ř. s.) a z důvodů v ní uvedených (§ 109 odst. 4, věta před středníkem s. ř. s.). Ve věci přitom rozhodl bez nařízení jednání za podmínek vyplývajících z § 109 odst. 2 věty první s. ř. s.

[14] Kasační stížnost není důvodná.

[15] Nejvyšší správní soud se zabýval nejprve námitkou nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Vlastní přezkum rozhodnutí je totiž možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí je srozumitelné a vychází z relevantních důvodů, z nichž je zřejmé, proč krajský (zde městský) soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nejvyšší správní soud má za to, že tato kritéria napadený rozsudek splňuje. Městský soud se podrobně vypořádal se všemi žalobními námitkami a jeho závěry jsou podpořeny srozumitelnou a logickou argumentací. Tvrzení, že městský soud pouze rekapituloval žalobní námitky a nezaulal k nim přezkoumatelné stanovisko, je tak zcela neopodstatněné.

[16] Totéž platí i o posouzení přiměřenosti délky správního vyhoštění. Městský soud se touto námitkou zabýval na straně 7 v bodu 21. napadeného rozsudku, kde srozumitelně vysvětlil, že stanovení doby zákazu vstupu na území EU je záležitostí správního uvážení příslušného správního orgánu, a podléhá proto omezenému soudnímu přezkumu. Dále podrobně vyložil, že stěžovatel naplnil dva důvody pro uložení správního vyhoštění, z toho za jeden z nich lze uložit správní vyhoštění až na 5 let. I přes tyto okolnosti však bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění v dolní polovině zákonného rozpětí (na jeden rok), což se nijak nevymyká ze správní praxe. Nejvyšší správní soud shledává toto vypořádání námitky nepřiměřené délky správního vyhoštění dostatečným, jasným a přesvědčivým.

[17] Předmětem vlastního meritorního přezkumu učinil stěžovatel otázku, zda správní orgány a městský soud dostatečně zjistily skutkový stav a posoudily dopady rozhodnutí do soukromého a rodinného života stěžovatele.

[18] Podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 7. 2019, vydá policie *rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 5 let, neprokáže-li cizinec věrohodným způsobem, že na území smluvních států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum.*

[19] Podle § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců, ve znění účinném do 31. 7. 2019, vydá policie *rozhodnutí o správním vyhoštění cizince, který pobývá na území přechodně, s dobou, po kterou nelze cizinci umožnit vstup na území členských států Evropské unie, a zařadí cizince do informačního systému smluvních států, až na 3 roky, pobývá-li cizinec na území bez cestovního dokladu, ač k tomu není oprávněn.*

[20] Ve správním řízení bylo zjištěno (a stěžovatelem nebylo zpochybněno), že stěžovatel jednak hodnověrným způsobem neprokázal, že na území členských států pobývá po dobu, po kterou je na tomto území oprávněn pobývat přechodně bez víza nebo na krátkodobé vízum, a jednak že pobýval na území ČR minimálně dne 12. 6. 2018 bez cestovního dokladu, ač k tomu nebyl oprávněn. Správní orgán I. stupně i žalovaná

vycházely především ze zjištění, že se stěžovatel při pobytové kontrole neprokázal žádným dokladem totožnosti, a dále z protokolu o výsledku, při němž stěžovatel uvedl, že cestovní doklad mu byl ukraden a že jeho odcizení nikde nehlásil, ačkoli si byl vědom, že bez něj nemůže na území ČR pobývat. Sdělil také, že nemůže nijak prokázat, kdy do ČR přijel, neboť jel se soukromým dopravcem mikrobusem a jízdenku nedostal. V tomto ohledu je z napadeného rozhodnutí zcela zřejmé, z jakých skutečností správní orgán I. stupně, respektive žalovaná, dovodily naplnění důvodů uložení správního vyhoštění podle § 119 odst. 1 písm. b) bodu 8 a § 119 odst. 1 písm. c) bodu 1 zákona o pobytu cizinců. Nejvyšší správní soud rovněž shledal, že správní orgány zjistily rozhodné skutečnosti případu v nezbytném rozsahu pro náležité posouzení věci a vycházely přitom z relevantních podkladů. Vzhledem k tomu, že stěžovatel tyto okolnosti nerozporoval ani v řízení před městským soudem a nedoplnil žádné další podrobnosti, nelze než uzavřít, že městský soud nepochybil, pokud z takto zjištěného skutkového stavu vyšel.

[21] S ohledem na shora uvedené nemůže uspět ani námitka, že správní orgány nepřihlédly ke specifickým okolnostem případu stěžovatele a nešetřily jeho práva. Z toho, co bylo konstatováno pod bodem [21] je zřejmé, že správní orgány vycházely z informací, které stěžovatel sám k věci sdělil. Stěžovatel ostatně ani neupřesnil, jaké *specifické okolnosti* svého případu má na mysli ani jaká jeho práva nebyla šetřena. Ze správního spisu se dále podává, že stěžovatel se seznámil se spisovou dokumentací, k podkladům rozhodnutí se nechtěl vyjádřit a nechtěl navrhnout jejich doplnění (viz záznam o seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí na čl. 21 správního spisu). Nejvyšší správní soud tedy ve shodě s městským soudem uzavírá, že správní orgány přihlédly ke všem okolnostem stěžovatelova případu a umožnily mu k věci se vyjádřit.

[22] Rovněž otázkou zásahu do soukromého a rodinného života v důsledku uložení správního vyhoštění se správní orgány i městský soud dostatečně zabývaly. I zde vycházely z údajů, které stěžovatel poskytl při výslechu, jak jsou podrobně konstatovány v odstavci [4] výše. Tyto skutečnosti vedly správní orgány i městský soud právem k závěru, že stěžovatel na území ČR nemá takové sociální a rodinné vazby, do kterých by bylo v důsledku správního vyhoštění nepřiměřeně zasaženo. Co se týče vztahu s paní S., ztotožnil se Nejvyšší správní soud s hodnocením žalované, že tento vztah v okamžiku jejího rozhodování nesplňoval podmínku trvalosti a sdílení společné domácnosti ve smyslu § 15a odst. 2 písm. b) zákona o pobytu cizinců; žalobce toliko bez dalších podrobností tvrdil, že s paní S. *plánuje* společný život.

[23] Stěžovateli nelze přisvědčit ani v tom, že by městský soud v otázce přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života pouze odkázal na absenci práva cizince na pobyt na území ČR. Městský soud se naopak podrobně zabýval individuální situací stěžovatele a potvrdil závěry správních orgánů, že v daném případě ochrana veřejného pořádku převažuje nad zájmem na zachování soukromého a rodinného života stěžovatele (viz str. 6 až 7 napadeného rozsudku).

[24] Nejvyšší správní soud se neztotožnil ani s námitkou, že správní vyhoštění bylo *nepřiměřené*. V této souvislosti totiž setrvale judikuje, že zákon o pobytu cizinců předpokládá vydání rozhodnutí o správním vyhoštění tehdy, jestliže nastane některá ze skutkových okolností předvídaných v § 119 odst. 1 zákona o pobytu cizinců, a to za předpokladu, že správní vyhoštění nebude představovat nepřiměřený zásah do soukromého a rodinného života (srov. rozsudky ze dne 22. 7. 2010, č. j. 9 As 5/2010-74, ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, ze dne 10. 2. 2017, č. j. 4 Azs 8/2017-21, ze dne 28. 6. 2017, č. j. 2 Azs 120/2017-19, ze dne 20. 7. 2017, č. j. 1 Azs 199/2017-27, ze dne 29. 11. 2017, č. j. 5 Azs 3/2017-29). Správní orgány tak za situace, kdy bylo jednoznačně zjištěno, že stěžovatel pobývá na území ČR bez potřebného povolení a bez cestovního dokladu, správně vydaly rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť zákon o pobytu cizinců jiný postup nepřepokládá; korektiv umožňující výjimečně správní vyhoštění neudělit (nepřiměřenost takového zásahu do práva cizince na soukromý a rodinný život) se z důvodů výše uvedených v případě stěžovatele neuplatnil.

[25] Stěžovatel konečně nesouhlasil se závěrem městského soudu, že v jeho případě nebyly dány důvody pro vydání rozhodnutí o povinnosti opustit území. V této části kasační stížnosti se však stěžovatel omezuje na prostý nesouhlas s názorem městského soudu, aniž by nad rámec parafrázování znění § 50a zákona o pobytu cizinců vznesl jakoukoli konkurující právní argumentaci. Nejde tedy o kasační námitku, která by mohla být věcně vypořádána.

[26] Ze shora uvedených důvodů tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná. Za podmínek vyplývajících z ustanovení § 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s. ji proto rozsudkem zamítl.

[27] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s. Vzhledem k tomu, že stěžovatel byl v řízení o kasační stížnosti procesně neúspěšný, právo na náhradu nákladů řízení mu nenáleží. Pokud jde o procesně úspěšného účastníka – žalovanou, v jejím případě nebylo prokázáno, že by jí v souvislosti s tímto řízením vznikly náklady, které by překročily rámec běžné úřední činnosti. Nejvyšší správní soud proto rozhodl tak, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 8. ledna 2021

Mgr. Radovan Havelec
předseda senátu